

15. december

Da nisserne vågner næste morgen, er hulen næsten tom. Der sidder kun et par af bæverne og gumler morgenmad. "Nå" siger den ene pludselig, "arbejdet kalder, fi ses i aften". Og så dykker den ned under vandet og forsvinder. Tilbage sidder kun en enkelt bæver, som ser noget grå ud i pelsen og hvis fortænder ser meget gule og slidte ud. Den kigger venligt på de to små nisser, "nå, er I fågne" siger den, "ja de andre er jo faget af sted. Fi har jo så travlt, fi har et stort stykke skov, fi skal have fældet, så der er ingen tid at spille". "Hvorfor skal I det?" spørger Fire nysgerrig. Bæveren tænker sig lidt om. "Fordi fi er bævere, fi er flittige – det er fores natur. Ikke som odderne. De bor lidt længere henne af åen, de leger og pjatter hele dagen og bor i huler i bredden. Dovnere dyr findes ikke". Og han ryster misbilligende på hovedet. "Fil I have lidt morgenmad", fortsætter bæveren "fi har nogle dejlig sprøde fødder, og lidt bark er der også". "Fødder" tænker Fire lidt forbavset, men så kommer hun i tanker om, at bæveren nok mener rødder, og siger pænt ja tak til morgenmad. Mens nisserne sidder og gumler på den temmelig tørre morgenmad, kigger de sig omkring i

hulen. Det ser ikke ud til at der er andre udgange end den, de kom ind af under vandet, så Fire spørger lidt forsigtigt: "nu er vi jo blevet tørre og vores tøj er blevet tørt, men hvordan kommer vi videre uden at blive våde?" "Eller drukne" siger Fem, som ikke er kommet sig helt oven på gårsdagens forskrækkelse. Den gamle bæver tænker sig lidt om. "Fi kunne fel godt lave en udgang til jer" siger den så. "Fi har et lille lufthul deroppe, det kunne fi godt gøre lidt større, så I kan komme ud den vej". Nisserne kigger op. Jo, der er et lille hul højt oppe på den ene væg, og da bæveren stiller sig på bagbenene og begynder at kradse omkring hullet med sine stærke kløer, bliver der hurtigt en åbning, der er stor nok til at nisserne kan kravle ud den vej. Bæveren giver dem hver et lille skub og så sidder de pludselig oven på bæverboet og kigger sig omkring. Men deres problem er stadig ikke løst. For bæverboet ligger som en lille ø midt i dammen, og de kan på ingen måde komme ind til bredden uden at blive våde. "Du bæver" råber Fire ind gennem hullet i taget, "hvad gør vi nu, hvordan kommer vi ind til bredden?". "Øjeblik" siger bæveren, og straks efter efter dukker han op ved siden af bæverboet og begynder at svømme ind mod bredden. Han kravler op på bredden, og på et øjeblik har han fældet et lille træ med sine stærke tænder. Så gnaver han et stykke af træet løs og svømmer ud til bæverboet, mens han skubber træstykket foran sig. Det hele er gået så stærkt at Fire og Fem knap nok har opfattet, hvad der er sket. Men bæveren siger muntert: "fig få", hvilket de gætter betyder "stig på", og så kravler de ned på træstykket, og bæveren skubber dem ind til bredden uden at de bliver våde – næsten da.

"Tusind tak bæver" siger Fire, "nu håber jeg bare, at vi kan finde stien igen". "I skal gå den fej" siger bæveren og peger op langs åen, så kommer I forbi fores arbejdsplads og så skal I fortsætte lidt længere langs åen og så drejer stien lidt. Det er ikke til at tage fejl af."

Det er i hvert fald ikke til at tage fejl af, hvor bævernes arbejdsplads er. Det er område med temmelig tynde træer, og

næsten alle træerne er blevet fældet, så der kun står en spids stub tilbage, hvor man tydelig kan se mærker efter bævernes stærke tænder. "Hold da op" siger Fem "de er godt nok flittige. Det er godt

at vi ikke har sådan nogen flittige bævere i vores del af skoven, for så ville vi da snart ikke have nogen skov tilbage”.

De fortsætter langs åen, og da de har gået et stykke tid, hører de råb og hvinen og plasken et stykke borte. Og så kan de se en flok glatte sorte dyr, som skiftes til at kure ned af en stejl skrænt og ende i vandet med et plask. ”Det må være de dovne oddere”, siger Fire ”de ser i hvert fald ud til at have det sjovt.”

”Skal vi gå hen til dem?” spørger Fem, ”jeg kunne godt tænke mig sådan en rutsje tur”. Og så løber de hen til de glade oddere og står lidt og kigger på dem.

”Vil I være med ?” spørger odderne.” Ja” siger Fem ”men det ville være bedst, hvis vi kunne undgå at blive alt for våde igen”. ”I kan bare bremse på bredden” siger en af odderne, ”bare sæt hælene i”. Og så rutsjer nisserne på oddernes rutsjebane. Og de bliver lidt våde og meget snavsede. Men ingen af delene betyder noget særligt, når to små nisser har det sjovt.

De har det så sjovt sammen med odderne, at de næsten glemmer tiden, men pludselig kommer Fire i tanker om, at de har travlt med at få reddet deres lillebror, og de må sige pænt farvel til de glade oddere. Mens de travler videre hen af stien siger Fire: ”Hvem kunne du bedst lide, bæverne eller odderne?” ”Odderne var de sjoveste”, siger Fem, ”men det var jo bæverne der reddede mit liv”.